

[Else-Merete Ross.]

hjælp til u-landene, så vi snarlig kommer op på den ene procent af nationalindkomsten, som jeg mener vi moralsk er forpligtet til gennem vor medunderskrift på resolutionen i FN, ser vi fra det radikale venstres side med glæde, at et sådant udvalg bliver nedsat.

Poul Dam: Når man igennem snart mange år har omgædes folk, der var aktivt beskæftiget i u-landsarbejde, kan man godt en gang imellem blive noget deprimeret over, hvordan det er gået med debatten. Det er jo noget, der siges at have en bred interesse både hos ungdommen og hos andre grupper, og alligevel er det, som om debatten står i stampe, som om det er de samme argumenter, der til stadighed fremføres, som om man altså ikke kommer virkelig i bund med problemerne, alle de mange problemer, som fru Else-Merete Ross lige har nævnt en række af. Det er vel stadig væk sådan, at en mere initieret debat om u-landsproblemer foregår i ganske små kredse, og at der i offentligheden i øvrigt tales om problemerne på en ganske overordentlig forenklet og undertiden overfladisk måde.

Jeg synes egentlig også, at hr. Per Møllers tale her i dag, hvor ingen naturligvis betvivler hans gode vilje, er bevis for, at debatten ikke er nået helt langt nok. De, der virkelig har beskæftiget sig med praktisk u-landsarbejde, har jo ikke i mange, mange år gjort sig skyldig i sentimentalitet eller de — jeg tror, det er et rigtigt citat — „højtflyvende idealistiske forhåbninger“, som hr. Per Møller advarede imod. Det er man virkelig kommet over for meget længe siden. Man har i stedet for fra alle ansvarliges side talt meget stærkt om de skuffelser, man måtte forvente, og de fejltagelser, man nødvendigvis måtte begå på dette meget besværlige område.

Det er måske også en lille smule karakteristisk, at nogle af de opgaver, som hr. Per Møller her ønskede henlagt til det foreslåede udvalg — opgaver, som man måske kunne have ønsket også var nævnt i forslaget bemærkninger — jo er opgaver, som allerede i 1962, da loven blev gennemført, blev henlagt til rådet og styrelsen for teknisk samarbejde. Jeg tænker bl. a. på

hele spørgsmålet om at gennemføre et oplysningsarbejde, som kunne give befolkningen viden om og forståelse for u-landsproblemerne i videste forstand. Det er muligt, at det ikke er lykkedes godt nok, men det er nu ikke sikkert, at det er den dengang valgte organisationsforms skyld.

Hvorfor vil man nu egentlig vælge en anden vej? Er det tanken, at det påtænkte udvalg skal have et materiale, som er hidtil ukendt, og som ikke enhver interessebet for længst kunne have skaffet sig? Der findes jo, har man vel lov at sige, mængder af materiale, som de fleste af dem, der gerne udtaler sig om disse problemer, har undladt at sætte sig ind i, herunder også en hel del materiale, som finansudvalget har modtaget gennem årene som bilag til de forskellige ansøgninger, som finansudvalget har behandlet. Af de udtalelser, der kom efter rejsen, har man fornemmelsen af, at ikke alt dette materiale er blevet læst med tilstrækkelig grundighed.

Tror man virkelig, at et folketingsudvalg som det foreslåede kan gøre mere og andet end det, der hidtil er blevet gjort? Der er i hvert fald — og her er jeg enig med tidligere ordførere — ingen mening i at ville erstatte en yderligere debat i folketinget med en debat i et sådant udvalg. Det, der er brug for, er først og fremmest en betydelig mere omfattende offentlig debat, også en mere grundig debat her i tinget. Hvis man lagde disse debatter først i folketingets møder, er det muligt, der var nogle til stede til at høre på dem. Jeg erindrer en debat, hvor forsamlingen, der var tilbage til den bitre ende, var meget lille. Men man kan lægge dem først i møderne, så er der måske nogle til stede.

Jeg synes f. eks., der kunne være megen mening i at få en debat på grundlag af de erfaringer, som finansudvalget har gjort på sin rejse. Der er en række af de udtalelser, som er fremkommet fra finansudvalgsmedlemmers side, som jeg tror det kunne have megen betydning at få drøftet ganske grundigt; nogle af dem står måske lidt for unuanceret på den måde, de hidtil er fremkommet. Jeg har sporet en neokolonialisme nogle steder, bl. a. i en efter min mening overdreven kritisk holdning til de fremmede lande, som vi gerne skulle hjælpe, og som vi ikke kan hjælpe, hvis vi ikke også forstår deres